

Слово за кръста

Свети Йоан Златоуст

Какво ли не е направил кръстът? Той е глава на нашето спасение и причина за безброй блага. Чрез него ние, които преди бяхме безславни и отхвърлени, сега сме приети в числото на синовете; чрез него ние, които преди се покланяхме на дървета и камъни, сега познаваме Създателя на всичко, не тънем в заблуда, а знаем истината. Чрез него ние, бившите роби на греха, сме въведени в свободата на праведността; чрез него, най-после, земята стана небе. Кръстът ни освободи от заблудите, доведе ни при истината, измъкна ни от бездната на порока и ни възвиси на самия връх на добродетелта. Той изстреби бесовската заблуда, устрои примирението между Бога и хората, унищожи лъжата.

Виждаш колко блага ни е дал кръстът!

Нека не се срамуваме от достойните за почит знаци на нашето спасение. Нека носим кръста Христов като венец, защото чрез него се извършва всичко, което ни е нужно. Той ни се предлага,

На стр. 9

Малко сърце и за другите

Интервю с отец Маркус Инама

През 2007 г. приятели предлагат на отец Георг Споршил, О.И. (йезуит), да обмисли евентуален проект на „Конкордия“ в България. Тогава се основава и фондация „Конкордия България“. През 2008 г. отец Маркус Инама, О.И., се присъединява към „Конкордия България“ и е даден старт за развитието на Социален и младежки център „Свети Константин“. Мястото на центъра е зад Сточна гара, до „София Мел“. В края на юли отец Маркус замина за Инсбрук като ректор на колежа на отците йезуити, но ще има наблюдение върху центъра.

Маркус Инама е роден през 1962 г. в най-западната част на Австрия, близо до Швейцария. Влиза в ордена на йезуитите през 1987 г. и е ръкоположен за свещеник през 1995 г.

- Отец Маркус, четири години вие работихте в България. Каква е равновеската ви, както сте направили в духовен и в материален план?

- В материален план - построена е сграда за около 80 младежи и деца и те могат да живеят в нея и да се хранят. Има екип от социални работници, които работят за тях. Ос-

На стр. 2

Национална кампания на „Каритас“

Да осигурим заедно домашни грижи за болни и самотни възрастни хора

„Домашни грижи“ е програма, която „Каритас“ реализира вече 10 години. Тя е насочена към възрастни хора, болни и самотни. С ниски доходи, безпомощни да се справят с предизвикателствата, които носи всеки нов ден. Без близки или изоставени от тях, дори ходенето на пазар и поддържането на домакинството за някои от тези хора се оказ-

ват голямо изпитание.

Наред с това едно от най-големите препятствия, пред което болните възрастни хора са принудени да се изправят, е самотата. Невъзможността - поради конкретно заболяване или недостатъчни доходи - да навестиш приятел или да отвориш дома си за такъв, липсата на чо-

На стр. 6

Вярвам!

Детска лагер-школа на енория Свищов в Килифарево, 2012 г.

За втора поредна година изкарахме пет незабравими дни на лагер - този път в град Килифарево, от 25 до 29 юни. Освен свищовските деца имаше и групи от Велико Търново, София и Белене - общо 35 деца. Отговорността бе поверена на отец Патрик, отец Страхил, сестрите Франческа и Салватриче и 10 аниматори. Предварително бе направена сериозна подготовка и бе съставен подробен план за работа и отдих за всеки ден и час.

За по-добро протичане на мероприятията децата бяха разделени на 6 групи със съответните отговорници.

По много интересен начин протече първата така наречена вечер на запознанствата. Събрани в кръг, с подхвърляне на кълбо прежда, всеки се представи накратко. В края на играта се получи мрежа, която сплоти всички в едно цяло. В три последователни дни

На стр. 5

Житница стана българският Лурд

Храмов празник на 15 август в пловдивското село

И тази година енорийската черква в Житница събра стотици вярващи на тържествената литургия за патронния си празник „Успение Богородично“. Топлото време и традиционната работа на полето или в местните предприятия не попречи на млади и стари да отдадат почит на Небесната майка. Празничната служба беше отслужена от отец Любомир Венков, енорист на катедралата „Свети Лудвиг“ в Пловдив, заедно с местния свещеник отец Христо Табаков. Празникът беше уважен и от монахините от общност-

та на Майка Тереза.

Черквата беше толкова добре украсена от сестрите францисканки, че мнозина вярващи мисловно се пренесоха в небето - там, където царува Исусовата майка, заобиколена от ангели и безброй видове цветя. Всички присъстващи обаче останаха вдъхновени от думите на проповедника отец Любомир, отправени като насърчение за търсене на истинската вяра, която може да ни даде Дева Мария. Свещникът обърна внимание и на радостта в

На стр. 5

С безкрайна духовна енергия

Световна среща на семействата с папа Бенедикт XVI - Милано, 2012 г.

От 29 май до 5 юни се проведе среща на християнските семейства с папа Бенедикт XVI в Милано, Италия.

Ето и дългоочаквания момент, когато пет семейства от Свищов в 6,05 ч. след благослова на отец Патрик поехме към Милано. По-късно се присъединиха групи от Ореш, Белене, село Малчика, Русе, Велико Търново, Трънчовица, Бърдарски геран и Враца. Семействата ни бяха придружавани от отец Паоло, отец Страхил, отец Стефан, отец Койчо и отец Ремо, който се присъедини към групата в Милано, както и от сестрите Йола, Божена и Кати.

След като излязохме от пределите на страната, първият град в Сърбия, който посетихме, беше Ниш. Там в черквата „Пресвето сърце Исусово“ нашите духовни водачи отслужиха вечерна литургия. От проповедта на отец Паоло разбрахме, че черквата не е само сграда и стени. Тя е навсякъде, където има хора, молитва, Евхаристия.

След вечерната литургия нашето пътуване продължи към Белград, където пренощувахме. На сутринта отново поехме към нашата цел - Милано. Влизайки в пределите на Хърватска, сестра Божена ни предаде поздрав от своите родители. А приближавайки Италия, сестра Йола ни разказа за свети Амброзий, който е изключително почитан в Милано. От нея разбрахме също така, че при това наше пътуване ще можем да получим индулгенция. А отец Страхил ни говори за значението на семейството като цяло.

Така минаваше нашето пътуване: в разкази, история и молитви за семействата, които щяха да присъстват на тази среща, и за всички онези, които нямаха възможност да бъдат с нас.

Към 16,30 ч. казахме „Здравей, Италия!“ и след още няколко часа - в 22 ч., най-сетне пристигнахме в Милано - енория „Санта Мария ала Фонтана“, където ни посрещнаха, вечеряхме и след това бяхме настанени в енория „Санта Мария Горети“.

На следващия ден имаме сутрешна молитва в светилището на санта Мария ала Фонтана, след това посетихме Миланската скала, миланската катедрала, замък „Амброзий“ и парк „Семпионе“. След дългата разходка присъствахме на литургия в енория „Санта Мария Горети“, където поднесохме като подаръци икони на нашите домакини. На вечеря бяхме приветствани от хора от енорията. Всичко беше чудесно, благодарихме за гостоприемството и си пожелахме „buona notte“, защото трябваше да съберем сили и за следващия ден, който се оказа не по-малко вълнуващ от отминалите.

На сутринта след чаша кафе отпътувахме към Сото ил Монте, родното място на блажения папа Йоан XXIII (Анджело Ронкали), който е запазил до края на живота си (3 юни 1963 г.) много топли спомени за България, където е бил цели 10 години (1925-1934) апостолически делегат. След молитва в черквата „Блажена Дева Мария, отнесена на небесата“ посетихме и музея на блажения Йоан XXIII. Вълнуваща се оказа и срещата с монс. Каповила, архиепископ на Месемврия и личен секретар на папа Йоан XXIII. По-късно поехме към Басела в светилището на отците пасионисти, където беше отслужена литургия за нас.

Следващият ден започна с кръстен път в Сакро Монте ди Варезе, по време на който всеки от нас можеше да се изповяда, за да се подготви по-добре за индулгенцията, която щяхме да получим от Светия отец. Отслужена бе и литургия в черквата „Благовещение“. След обяд поехме към мястото на срещата, където участвахме в Празника на свидетелствата в присъствието на папа Бенедикт XVI. От думите му научихме, че семейството трябва не само да живее и работи, но и да празнува, а работодателите да проявяват по-голяма грижа за тях.

Празникът е пълноценен само тогава, когато се радваш на човека до теб, споделяш неговите радости и болки, ни каза още Светият отец. Най-голямо благо е да живееш с човека до себе си в хармония, да го даряваш с любов във всеки момент, която да подхранваш с любовта към Бог. След тези и още много важни думи, изречени от папа Бенедикт XVI, разбрахме, че ние сме тези, които трябва да подготвим следващите поколения за живот. Живот, изпълнен с вяра в Бог.

На сутринта присъствахме на литургия, отслужена от папата. Преживяното и видяното бяха неописуеми. Стотици хиляди семейства от цял свят се стичаха, за да получат благословията на Светия отец.

След всички важни послания към християнските семейства тръгнахме към родното място на отец Паоло - Чикола. Там посетихме новата черква, построена изцяло от дарения, и поднесохме като подарък икона на свещеника, а в старата черква се помолихме. Видяхме се също и с родителите на отец Паоло. Оттам тръгнахме към Падуа, където нощувахме, а на сутринта нашите отци отслужиха литургия в базиликата „Свети Антон“. Очаровани сме от храма - това, което видяхме, не може да се опише просто с думи. Трябва да се види... Духовната енергия, с която човек се зарежда, е безкрайна.

След всички тези преживявания си тръгнахме към родината, изпълнени с неописуеми емоции и спомени в сърцата и душите за цял живот. С благословията на Светия отец казахме „Чао, Италия!“.

По записки на Тания-Мария ИВАНОВА

Малко сърце и за другите

От смп. 1

Вен това има още около 50 или повече деца и младежи от малките, които идват в центъра два пъти седмично - да се хранят и да вземат душ. Това е материалното. Днешното Евангелие е за това, че Исус казва на апостолите да дават храна. В известен смисъл това е и духовно нещо. Защо не? Да се дава храна на хора, които имат нужда. Духовно - много е важно да има молитва всеки ден, а в неделя да празнуваме литургия в черква. За някои от тях това е важно, за други - не толкова важно. И изграждането на доверие, доверие в Бог. Аз смятам, че за родителите и за децата е много важно да се учат на доверие. А някои от тях нямат родители и се учат да се доверяват малко от нас, от социалните работници...

- Кой ще ви замести?

- Илияна Гюрова, тя беше зам.-директор и административен директор две години, после беше в майчинство. Мисля, че тя ще работи много добре. Друг е въпросът за отслужването на литургия. Това е по-

трудно. Сестрите на Майка Тереза ще ходят редовно, има доброволци от Германия, които също ще водят молитвите. Но засега няма свещеник...

- Кой ще се грижи за „наследството“?

- Имам домакин, г-н Митко Фурнаджиев, жена му е католичка от Словакия, той ще се грижи. Както и младежи - в момента имаме шестима, които работят с трудов договор тук: като охрана, като чистач, в пералнята. А и социалните работници мотивират младежите да чистят къщата. Но най-първо те трябва да учат.

- Подобна мисия може ли да се организира във всеки град в България?

- Ммм! Трудно! (Смее се.) В момента нашата организация „Конкордия“ работи по много проекти, като тези в Молдова и Румъния са по-големи, и не мислим да ги увеличаваме, защото и така сме много ангажирани. По принцип смятам, че тази идея може да се осъществи и в друг град, но без участието на „Конкордия“. Мисля, че същите проблеми ги има и в

селата, но в градовете положението е по-тежко.

- Какво беше повече - помощта от хората или пречките от хората?

- Трудно ми е да кажа. Струва ми се, че повече помагаша. Да, много хора помагаша, но не с пари. Това е трудно, защото много хора нямат пари... Нямат много пари. Но те помагаша... Направихме тук базар и това беше много приятно и хубаво и всички бяха много ентузиастични, което също е важно. И ако някой ми кажеше, че вършим тук добра работа, за нас това беше от значение, тъй като понякога работата е много, много трудна.

- Бихте ли се захванали отново у нас с такова дело?

- В момента планирам дневен център близо до това място, в Орландовци. Това е план, но мисля, че има шанс тази година да го започнем. Там са големи семейства с много деца и те идват тук, но новият център ще е по-близо до тях и смятам за много важно да се започне с предучилищната помощ, понеже те редовно идват, но когато децата са вече на 10-12 години, без да са ходили на училище. Много е тежко да започнеш да се занимаваш с 10-12-годишни, които за пръв път стъпват в училище. Те трябва да започват по-рано...

- Какво ще правите сега?

- Моят провинциал ме извика да стана ректор на колежа в Инсбрук, където има около 30 студенти и трябва да бъде там.

- Да кажете нещо повече...

- Мисля, че е много важно да се участва в живота на хората, които са в нужда, те са част от общността. Хубаво е човек да се спре за малко и да даде от сърцето си на другите.

ИВ

Напусна ни...

Веска Кочумова

Леля Веска, или както я наричах г-жа Кочумова, беше също и сътрудник на католическия вестник. Нейните кратки и любопитни материали дооформяха облика на броевете и ги разпознавахме покая. Винаги усмихната и действаща, тя не познаваше покой. Независимо къде беше - в редакцията, в „Каритас“, на духовни събирания или на село, със своя дух и идеи тя организираше хората и винаги даваше личен пример, когато ставаше дума нещо да се свърши.

Нека в мир да почива! Но съм сигурен, че и в онзи мир тя няма да стои със скръстени ръце.

М. Георгиев

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест Вангелов
Тел. 952-29-59
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Италия. Летящи камери работи снимат от въздуха разрушенията в горните части на черквите - покриви, сводове, кубета, камбанарии, след земетресенията. Направените снимки улесняват реставраторите да преценят по-добре повредите. Досега са разгледани данните за разрушенията на катедралата „Свети Франциск“ в Мирандола и там са започнали реставрационните работи.

Австрия. На 10 август в катедралата „Свети Франциск“ в Залцбург е отпразнуван за 25-и път свети Лаврентий - покровител на готвачите. Присъствали са готвачи от целия свят, членове на Световния съюз на готвачите. Тържествената литургия е отслужена от прелат Ханс Паархамер - епископ на епархията в Залцбург. Лаврентий е бил дякон по времето на папа Сикст II (257-258). Умира мъченически на 10 август 258 г. Той е покровител и на библиотекарите, архиварите и студентите.

Ирак. Група френски младежи католици са посетили християни в Ирак. 13-те младежи са отседнали в градовете Киркут и Каракош. Халдейският католически епископ Луис Сако им благодарил за сърдечната солидарност. Френските младежи са посетили католическото училище в града, където се обучават и младежи мюсюлмани. В Каракош групата е разгледала новата католическа детска градина и е поднесла подаръци на малчуганите. Французите се срещнали и с иракски младежи, участници в Световната младежка среща в Мадрид. Губернаторът на Киркут Нажим ал-дин Умар Карим е заявил, че иракските младежи са „единни в солидарността с вселенската Католическа църква.“

Украйна. Папа Бенедикт XVI е посочил словашкия кардинал Йозеф Томко като специален пратеник за 600-годишнина на латинския диоцез в Лвов. Тържествата за тази годишнина са на 8 септември т.г. Сегашният архиепископ на Лвов е бившият папски секретар Миечислав Мокрички. Епархията му обхваща над 150 хиляди католици от западен обред. В града има и епархия от източен обред с повече от 750 хиляди католици.

Филипините. Кардинал Гауденцио Росалес - архиепископ на Манила, навърши 80 години и напуска събранието, избиращо папа (конклава). Понастоящем кардиналите са 208, от които 119 са под 80-годишна възраст и имат право да избират папа. От 90-милионното население на Филипините над 70 млн. са католици.

Швейцария. Световният съвет на Църквите е призовал всички Църкви и християнски общности в света да участват на 21 септември в Международния ден за мира, който ще се състои във всички християнски храмове.

Босна и Херцеговина. Икуменичната общност „Свети Егидий“ организира в Сараево от 9 до 11 септември Световна среща за мир като възпоминание на обсадата на босненската столица Сараево преди 20 години. Католическата епархия на Сараево е поканила на срещата католици, мюсюлмани, евреи и представители на всички големи световни религии. Срещата през септември ще покаже новата роля, която религиите могат да осъществят като елемент на единение и сътрудничество. В поканата се подчертава, че при посещението си в Сараево блаженият Йоан Павел II е обявил босненската столица Сараево за „Иерусалим на Европа“.

Чехия. Бившият архиепископ на Прага кардинал Милослав Влък е осветил новата черква в манастира на трапистките в гр. Поличани. В манастира служат 19 монахини трапистки: 12 чехкини, шест италианки и една унгарка, като средната им възраст е под 39 години.

Словакия. Важно съвещание на провинциалите на йезуитския орден от Средна и Източна Европа се е провело в словашкия град Пиестани. Решено е да се учреди пасторал за ромите от крайдунавските страни, като за координатор е назначена специалистката по социални въпроси д-р Петра Данкова. Съставена е програма за по-добра интеграция на ромите във всички дунавски страни.

Ватикан. Пол Палат (53) от Индия е новият църковен съдия и сътрудник на Върховния съд и ще отговаря за невалидността на свещенодействията и за разводите при брачните двойки.

+++ Повече от милион поклонници са посетили досега светилището на Дева Мария в Ангола „Мамам Муксима“, което се нарича „Малкият Лурд на Африка“. Светилището става все по-привлекателно - то се намира на 125 км от столицата Луанда, а пътят е изцяло асфалтиран. През 1599 г. португалците са поставили статуя на Дева Мария на това място, което получило наименованието „Мадоната от Муксима“. Светилището е едно от най-посещаваните места за поклонение от християните. То се намира на юг от Сахара.

+++ Във ватиканските филмови архиви е открит стар филм по романа „Кво вадис“ на Хенрик Сенкевич. Филмът е германо-италианска продукция на режисьорите Габриелино д'Анунцио и Георг Якоби от 1924 г. В архивите, учредени през 1959 г. от папа Йоан XXIII (1958-1963), се съхраняват филми за живота на Църквата и художествено значими произведения. Днес в тях се пазят над седем хиляди филма.

+++ Кардинал Диониджи Тетаманци е отслужил тържествена литургия в базиликата „Свети Петър“ по случай 34-ата годишнина от смъртта на Павел VI (1963-1978). Кардинал Тетаманци бе доскоро архиепископ на Милано, откъдето е родом и папа Павел VI. Наследник на папата става патриархът на Венеция Лучано Албини с името Йоан-Павел I (26 август - 28 септември 1978 г.), след което на папския престол се качва полякът Карол Войтила - Йоан-Павел II (1978-2005).

+++ Ръководителят на папската обсерватория Хосе Габриел Фунес поздрави специалистите за успешната мисия на сондата „Кюриозити“, която след осеммесечен полет кацна на Марс, за да установи дали е възможен живот на планетата. Според Фунес „Католическата църква притежава една от най-добрите обсерватории и не се страхува да признае истинските научни постижения, стига да се основават на истината“.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Почина най-младият епископ, участник във II ватикански събор

На 20 юни в Лима (Перу) на 84 години почина почетният архиепископ на Куско Алсидес Мендоса Кастро, който беше най-младият епископ, взел участие във II ватикански събор.

Роден през 1928 г. в Ла Мехорада, Уанкавелика, малко селце в планините на Перу, на седем години той започва да учи вероучение при мисионери редемптористи и при тях открива призванието си. Ръкоположен е за свещеник през 1951 г.

Папа Пий XII го назначава за епископ на Абанкай през 1958 г. Така става най-младият епископ на света, а на 34 години вече участва във II вати-

кански събор. През 1967 г. папа Павел VI го назначава за военен викарий на Перу, а през 1983 г. папа Йоан Павел II го назначава за архиепископ на Куско, където служи 20 години - до приемането на неговата оставка поради навършени години.

Наскоро бе публикувана книгата „В служба на Бог. Спомени на монсеньор Алсидес Мендоса, първи епископ на Абанкай и почетен архиепископ на Куско“, където под формата на интервю с колумбийската журналистка Кармен Елена Вилиа архиепископът разказва за призванието и живота си.

Приносът на „майките“ на събора

Ватиканският официоз L'Osservatore Romano припомня в изданието си от 3 август специалния принос на 23 „майки“ на II ватикански събор, покани да участват в този важен църковен форум от папа Павел VI. В статията, написана от босоногата кармитка Кристиана Добнер, монахинята казва, че „синодалните отци и техните експерти винаги са били водени от убедеността, че Свети Дух не само подсказва, насърчава, но и укротява бури-те“.

„С Ватикан II новият повей в историята на човечеството и на Църквата бе наистина безпрецедентен: присъстваха 23 жени, повикани на 8 септември 1964 г. от Павел VI като слушателки.“

Сестра Кристиана смята, че папа Павел VI заслужава дълбока благодарност, тъй като е поканил и жени за слушатели и така е „прекарал разделителната черта между двете концепции за жената: тази, която свежда жената до домашните й задължения и до помощ в

елементарни други дейности, и по-новата, която я възприема с пълния й потенциал на интелигентност и предоставяне на помощ - със способността да изслуша другия и да съумее да го приеме, както я разбираше съпокровителката на Европа света Едит Щайн“.

Слушателките бяха 10 монахини и 13 мирянки, две от които бяха вдовици от войната. Групата според кармитката се изявява като жизнена и може да се самоуправлява, като показва, че е в състояние да участва в обсъждането на документите и тяхната редакция в рамките на работните групи.

В заключение монахинята посочва, че тази група „майки“ на събора е дала свой принос на форума и е допринесла също да се доразбере една истина, която е крайно време да влезе реално в живота: „Човешкото същество - мъж и жена, е излязло от ръцете на Създателя и като такава следва да бъде уважавано. Нито само мъжът, нито само жената.“

По www.iglesia.org

5 септември

Свидетелството на блажената Майка Тереза от Калкута

Милосърдието е начин на евангелизация

„Съчетавайки в едно съзерцание и действие, Майка Тереза от Калкута известяваше Евангелието с живота си, посветен изцяло на бедните, на помняйки на всички, че евангелизаторската мисия на Църквата преминава през любовта и милосърдието.“

Майка Тереза, която почина в Калкута през 1997 г., несъмнено бе една от най-изявените личности на нашето време и естествено намери място сред блажените...

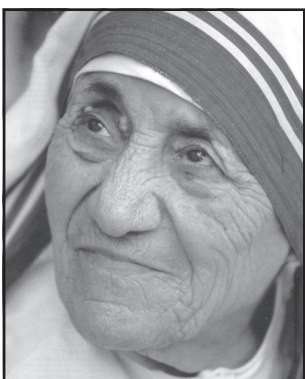
Нито конфликти, нито войни можаха да спрат блажената Тереза от Калкута, която реши да извърви пътя, който самият Христос извървя до кръста - път, който противоречи на всяка човешка логика.

Да бъде слугиня на всички!

Като образ на Добрия самарянин, където и да отидеше, Майка Тереза служеше на Христос при най-бедните от бедните. Лично аз съм много благодарен на тази смела жена, която винаги съм чувствал близо до себе си“, призна Светият отец.

„Нима не е показателно, че провъзгласяването й за блажена става точно в деня, когато Църквата отбелязва Световния ден на мисиите?“

Със свидетелството на своя

живот Майка Тереза напомня на всички, че евангелизаторската мисия на Църквата преминава през любовта, подхранвана от молитвата и слушането на Божието слово.

Блажената живя в пълно отдаване на себе си. Нейното величие се корени в нейната способност да дава, без да се интересува от цената, да дава до болка...

А тайната на това себеотдаване е викът на Исус на кръста: „Жаден съм!“, който изразява дълбокото желание на Бог за човека. Тази жажда

прониза душата на Майка Тереза и оттогава целта на нейното съществуване стана да утолява жаждата на Исус за любов и за души. В основата на нейното служение на бедните бе убеждението й, че като докосва изтерзаните им тела, тя докосва тялото на Христос - „Мене сте го сторили“ (Мат. 25, 40).

Тя искаше да бъде знак на Божиата любов, на Божието присъствие, на Божието състрадание. И така припомни на всички стойността и достойнството на всяко Божие чедо - създадено, за да обича и да бъде обичано...

На церемонията в Осло при получаването на Нобеловата награда за мир през 1979 г.

Майка Тереза каза: „Ако чувате, че някоя жена не иска да роди детето си и смята да аборттира, опитайте се да я убедите да ми донесе това дете. Аз ще го обичам, виждайки в него знак на Божиата любов.“

Ние се възхищаваме от тази дребна женица, влюбена в Бог, смирена вестителка на Евангелието и неуморима благодетелка на човечеството. Нека я почитаме като една от най-изтъкнатите личности на нашата епоха. Нека приемем посланието й и да последваме нейния пример.“

Из думите на папа Йоан-Павел II на литургията за провъзгласяване на Майка Тереза от Калкута за блажена, 20 октомври 2003 г.

По агенция „Зенит“

На 30 юни 2011 г. папа Бенедикт XVI за първи път връчи наградата „Ратцингер“ на Ватиканската фондация „Йозеф Ратцингер - Бенедикт XVI“ на трима богослови: проф. Манлио Симонети, мирянин - за християнска литература и патрология; проф. Олгаро Гонсалес де Кардегал, свещеник - за систематично богословие; проф. Максимилиан Хайм, монах - за фундаментално богословие и догматика.

„... Даването на наградата може да се смята като възможност да се посветим за момент на фундаменталния въпрос - що е всъщност богословието (теологията)? Богословието е наука за вярата, ни казва традицията. Но тук веднага възниква въпросът - това наистина възможно ли е? Не е ли някакво противоречие? Науката не е ли обратното на вярата? Вярата не престава ли да бъде вяра, когато стане наука? Не престава ли науката да бъде наука, когато става подвластна или дори подчинена от вярата?

Подобни въпроси, които още за средновековното богословие са представлявали сериозен проблем, при съвременното разбиране за науката са станали още по-сериозни, на пръв поглед дори без решение. Така се разбира защо богословието се оттегли от своите обширни територии - предимно в областта на историята, за да прояви сега отново своята сериозност. Трябва да признаем с благодарност, че поради това обстоятелство са осъществени велики дела и християнското послание получи нова светлина, способна да направи видимо вътрешното му богатство. Ако богословието се оттегли изцяло в миналото, ще остави днес вярващите да тънат в мрак.

На второ място можем да се концентрираме върху практиката, за да се покаже как богословието в отношение с психологията и социологията е полезна наука, която дава конкретни насоки за живота. Да, това е важно, но ако основата на богословието - вярата, не остане безусловен обект на мисълта, ако практиката се отнася само до самата себе си или живее единствено върху базата на хуманитарните науки, тогава

достигне до Христос, човек трябва да застане на пътя на истината. Той трябва да се отвори за Логоса, за Творческия разум, от Който произтича неговият, човешкият разум и към който го препраща. Оттук може да се разбере, че християнската вяра по

и видяха Моето дело.“ Тук става дума за двойна среща с Бог: те са „видели“, но тъй като това за тях не е достатъчно, те Го и „изпитват“. Те искат да Го подложат на експеримент. Той е, така да се каже, подложен на изпитание и трябва да издържи ек-

за истината и следователно се намират по пътя към Бог. Когато не съществува тази употреба на разума, тогава големите въпроси на човечеството изпадат извън обхвата на разума и отиват в ирационалното.

Ето защо истинското богос-

Що е богословие?

Обръщение на папа Бенедикт XVI при връчване на наградите

практиката става празна и лишена от основа.

Но тези пътища не са достатъчни. Колкото и да са полезни и важни, те биха били несъстоятелни, ако остане без отговор истинският въпрос. А той гласи: вярно ли е това, в което вярваме, или не? В богословието е заложен въпросът относно истината; тя е крайната и съществената основа.

Тук може да ни помогне един израз на Тертулиан, за да направим стъпка напред. Той пише, че Христос не е казал: „Non consuetudo sed veritas“ (Аз не съм навик (привичка, обичай), но: Аз съм истината) - (Virg. 1.1). Кристиан Гнилка (немски филолог, р. 1936 г.) казва, че „consuetudo“ може да означава езическите религии, които по своя характер не са вяра, а обичаи - прави се това, което се е правело винаги; съблюдават се традиционните култови форми с надеждата да се остане в тайнствения обсег на божественото. Революционното на християнството в древни времена се състои точно в това скъсване с „обичайното“ и подчиняване на истината.

Тертулиан говори тук най-вече основавайки се на Евангелието от свети Йоан, в което се намира и друго основно тълкуване на християнската вяра, която се изразява в определянето на Христос като Логос (Слово). Ако Христос - Логос, е Истината, човек трябва да Му отговори със собствения си логос, със собствения си разум. За да

своята същност поражда богословието. Естествено е понятието разум, от една страна, и наука, от друга, да обхващат много измерения и с това конкретната същност на връзката между вяра и разум е трябвало и трябва винаги да бъде отново проучвана.

Както става ясно, в християнството фундаменталната взаимовръзка между Логос, истина и вяра съществува - конкретната форма на такава връзка е повдигнала и повдига нови въпроси. Ясно е, че този въпрос за формата, който е вълнувал и ще вълнува всички поколения, в този момент не може да бъде разискван в детайли и дори под формата на резюме. Бих искал да направя само една малка бележка.

Свети Бонавентура в пролога към своя „Коментар на заключенията на учителя Пиетро Ломбарди“ говори за двойна употреба на разума - за употреба, която е несъвместима с естеството на вярата, и за една друга употреба, която принадлежи точно към естеството на вярата. Съществува, така да се каже, „violencia racionis“ - деспотизъм на разума, който се явява като върховен и краен съдник на всичко. Този начин на използване на разума, разбира се, е невъзможен в сферата на вярата. Какво иска да каже с това свети Бонавентура? Стих от Псалм 94 (95), 9 може да ни каже за какво става дума. Тук Бог казва на своя народ: „В пустинята, дето Ме изкушаваха вашите бащи, изпитваха Ме

експерименталната процедура. Експерименталният разум в съвременната епоха е единствената научна форма за естествените науки. Днес е широко застъпено, че експерименталният разум е единствената работеща формула. Това, което не може експериментално да бъде проверено или опровергано, излиза извън обхвата на науката. Както знаем, с този подход бяха осъществени много неща. Това, че експериментът е същностна и неотделима част от знанията за природата и за нейните закони, никой не може да го постави под съмнение. Ала все пак съществува една граница за използването на разума - Бог не е предмет на човешките експерименти. Той е личност и се проявява само в отношенията на човек с човек: това е част от същността на личността.

Така определя свети Бонавентура тази втора употреба на разума, която се отнася до обхвата на личното - за великите въпроси на човешкото съществуване. Любовта иска да познае по-добре този, когото обича. Любовта, истинската любов, не ни прави слепи, а виждащи. На нея точно принадлежи жаждата за познанието, истинското познание за другите. По тази причина отци на Църквата са намерили предтечите и подготвителите на пътя на християнството - освен откровението на Израел - не в религията на обичая, но у хората, търсещи Бог, у философите - хора, които жадуват

ловие е толкова важно. Правата вяра ръководи разума да се отвори към божественото така, че той, ръководейки се от любовта към истината, да може да познае Бог по-отблизо. Инициативата за това пътуване е у Бог, Който е поставил в сърцето на човека търсенето на Божието лице. Следователно част от богословието е смиреннието, от една страна, което се оставя да бъде „докоснато“ от Бог, а от друга страна - дисциплината, която се свързва с реда на разума, който предпазва любовта от слепота и помага за развиването на нейната визуална сила.

Аз съм наясно, че с всичко това не съм дал отговор на въпроса за възможностите и целите на истинското богословие, а само съм извел на преден план мащаба на предизвикателството, присъщо на естеството на богословието. Но точно от това предизвикателство се нуждае човек, защото то ни тласка да отворим нашия разум, запитвайки се относно самата истина, относно лицето на Бога. [...]

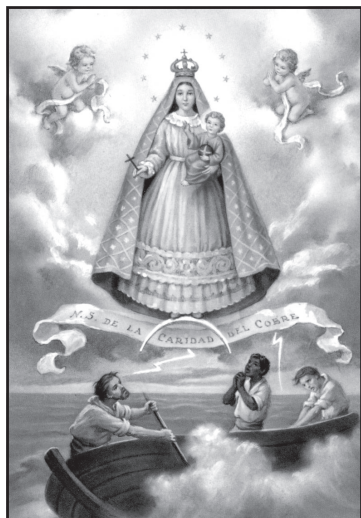
Разумът, който следва пътеката, очертана от вярата, не е странен разум, а разум, който отговаря на високо призвание.“

Превод И-В

4 ИСТИНА
VERITAS
Брой 9 (1466)
септември 2012 г.

Историята на Дева Мария на Милосърдието от Кобре

Малката базилика на Дева Мария на Милосърдието, днес наричана Девицата от Мамбиса, принадлежи на архидиоцеза от Сантяго де Куба и се намира в селището Ел Кобре - на 22 км от града. През далечната 1612-1613 г. Светата Дева, Майка Божия, изразява своята любов към синовете на кубинската земя. Според архивите, намиращи се за Indias, през 1738 г. по искане на краля на Испания в светилището на Дева Мария е изпратен енорийски свещеник.

Разказът на Хуан Морено

Хуан Морено е чернокож роб. Думите му се отнасят до далечната 1687 г. 10-годишен, той заедно с братята си Хуан и Родриго де Ойос - „естествени индиос от страната“, пътуват до Нипе в търсене на сол и тогава бива намерена статуята на Дева Мария. Хуан Морено, 85-годишен и вече единственият жив свидетел на това събитие, разказва

спомените на своето детство с обикновения и поетичен глас на „последните“. „Една сутрин, когато морето бе спокойно, излязохме от едно малко френско островче, търсейки солена скала, преди още да е излязло слънцето. Излизайки от островчето, видяхме нещо бяло на вълните и понеже не разбрахме какво е това, се

приближихме по-близо, като мислехме, че е някаква птица или сухи клони. Скоро ни заприлича на едно дете и когато стигнахме до него, познахме иконата на Дева Мария, Пресветата Дева с детенцето Исус в ръце, на една малка дървена поставка. На поставката с големи букви, които Родриго де Ойос прочете, пишеше „Аз съм Дева Мария на Милосърдието“. Нейните дрехи бяха от плат и тримата се изненадахме, че не са мокри. Изпълнени с радост, се прибрахме само с 3 буци сол.“

Статуята

Малко след това статуята, висока близо 60 см, е преместена в селището Ел Кобре, откъдето носи името си. След явлението почитта към Дева Мария на Милосърдието се разпространява с невероятна бързина по целия остров въпреки липсата на добри пътища. По време на войната за независимост войсковите час-

ти се обръщат към Дева Мария на Милосърдието. През 1915 г. - след войната за независимост, ветераните искат от папата да обяви Дева Мария на Милосърдието от Кобре за покровител на Куба. В документ от 10 май 1916 г. от кардинала, епископ на Остия, се съобщава, че Бенедикт XV е съгласен с искането, като е обявил Дева Мария на Милосърдието от Кобре за Главен покровител на Република Куба, определяйки нейния празник на 8 септември.

Параклисът на чудесата

Под олтара на Светата Дева има параклис на чудесата, където се съхраняват дарове и предмети, предложени за нейното застъпничество. Сред тях е и медальт, даден на американския писател Ърнест Хемингвей (21 юли 1899 г. - 2 юли 1961 г.) по повод връчването му в Хавана, а не в Осло, на Нобеловата награда за литература. Писателят обяснява

своя жест с думите: „От любов към кубинския народ, истинския вдъхновител на романа „Старецът и морето“. До светилището от дълги години съществува хотел за настаняване на поклонници и провеждане на религиозни срещи.

Статуята на Дева Мария е излизала от светилището само в пет случая: през 1936 г. - когато е коронясана в Сантяго де Куба; през 1952 г. - по повод 50-годишнината на републиката; през 1959 г. - по повод Националния католически конгрес в Хавана; през 1998 г. - когато в Сантяго де Куба бе коронясана от Йоан-Павел II, и между 2010 г. и 2011 г. - по повод на националното поклонничество на Богородичната юбилейна година. А на 26 март т.г. тя за шести път напусна светилището - за литургията, отслужена от папа Бенедикт XVI в Сантяго де Куба, във връзка с 400-годишнината от нейното откриване.

Вярвам!

От стр. 1

слушахме с интерес темите на деня: за Бог Отец - беседа от отец Страхил; за Бог Син - от отец Патрик, и за Свети Дух - от сестра Франческа. След втората беседа децата по групи съставиха своя молитва от думички, с които те самите сравняваха Исус. Направихме броеница на открито от хотела до Килифаревския манастир, където изслушахме увлекателния разказ на игуменката за тяхната обител. За благодарност децата изпяха песента „Майка нежна“. Сълзи на радост и умиление напихаха в очите на благородната жена.

Всеки ден в залата или на открито имахме ателие, музика и танци. Проведе се модно ревю, в което участниците се потопиха в ролята си и бяха много развълнувани и красиви. Всички получиха различни награди и сувенири. Още по-емоционално се получи пижаменото парти. Под звуците на любимата музика всички деца, маскирани и нарисувани, танцуваха и пяха. Атракцията на вечерта беше изпълнението на нов танц, представен от група момичета под ръководството на Маринела Антонова. С нетърпение се очакваше и часът за басейн. Всички неудържимо се потапяха в приятните води, а под палещото слънце това наистина беше един разкош.

По време на лагера бяха организирани и две екскурзии: първата с маршрут Дряновски манастир - пещерата Бачо Киро и Етъра; втората до разкопките на старо римско селище - Никополис ад Иструм. Там децата разбраха, че името на нашата епархия идва от това място. Всички тези забавления бяха съпътствани от литургии и молитви. Последната вечер изживяхме приятни моменти около лагерния огън

до реката. Там всяка група си каза своята съставена молитва, звучаха песни, проведеха се детски игри. На връщане към хотела отец Патрик и приятели ни изненадаха със звездно шоу от фойерверки. Невъроятна красота озари небето над нас. Свършиха неусетно петте дни, изпълнени с много радост, веселие, игри, музика, нови приятелства и вяра, че Исус и Дева Мария ще са винаги до нас.

От името на децата и всички

аниматори благодарим на отец Патрик, отец Страхил, както и на сестра Франческа и всички добри хора, които направиха този лагер факт. Той се осъществи благодарение на дарителя спонсор „Фондация Комунигас“ - София, за децата от Свищов и друг щедър спонсор за останалите деца. Всички бъдете здрави и нека Бог да ви благослови!

Бонка ПАВЛОВА,
Ана КОНОВА
и Тая-Мария ИВАНОВА

Житница стана българският Лурд

От стр. 1

живота ни, която винаги е предшествана от скърби и страдания. Такъв е бил животът и на Богородица, но тя ни то за миг не се е усъмнила в Божията воля. По нейния пример и ние като християни сме задължени да приемаме всичко, което е предвидено от Господ в нашите дни тук, на земята. Да пеем Марииния кантик „Душата ми величае Господа“ дори и тогава, когато ни се плаче - така отец Любо завърши своята проповед. Накрая на литургията енорийският свещеник отец Христо поздрави всички именаци и благодари на хората, които с труд или средства бяха помогнали за организирането на патронния празник в Житница.

Няколко дни преди енорийския празник в Житница България стана една от страните, в които има изградена пещера - копие на тази във френския град Лурд, където Дева Мария се е явявала на Бернадета Субиру, местно момиче, което после става монахиня, а след смъртта ѝ Католическата църква я провъзгласява за светица. В пловдивското село Житница вече се издига 23-тото копие на пещерата в света и първото в Източна Европа. Идеята за построяването ѝ се ражда преди седем години от няколко души, които са родени в Житница, но живеят в други населени места. През тези години те учредяват инициативен комитет, който основава фондация. Чрез нея са събрани средствата за построяването на Лурдското копие в България. Огромна част от парите са дарение от жителите на селото, даряват и бизнесмени. През годините са организирани редица благотворителни събития и базари - събраните средства от тях също са използвани за построяването на новото място за поклонение и молитва. Идеята за копие на Лурдската пе-

щера в България е подкрепена и от свещеници и миряни от чужбина. След огромна работа от страна на инициаторите хората от селото, подпомогнати от местната власт и от съмишленици от страната и чужбина, издигат постройката със статуята на Света Богородица в парка на Житница.

За освещаването на новия духовен център пристигна монс. Кзавие Дезире - временно изпълняващ длъжността апостолически нунций в страната. Молитвата за благослова бе произнесена на латински език - символ на универсалността на Църквата по света. След това местната общност и гостите на селото, водени от енорийския свещеник отец Христо, отправиха обща молитва към Небесната майка, която е покровителка на енорията - черквата в селото носи името „Успение Богородично“. След религиозния обред по освещаването на пещерата хората от инициативния комитет заявиха, че през последните десетилетия човек е започнал да се отказва от религията и се откъсва от християнските добродетели. Идеята за копието на светилището и молитвата към Небесната майка е именно тази - да се доближаваме до добродетелите на вярата ни, които ще ни помагат да избягваме престъпленията под всякаква форма в ежедневието ни, завърши изказването си отец Христо.

Стотици вярващи дойдоха да видят пещерата в Житница, чийто оригинал е светилището от световен мащаб. Местните се надяват, че с новата придобивка ще привлекат повече туристи, на които да разказват историята как Света Богородица се явила 18 пъти на малката Бернадета. Също така се надяват Житница да стане българският Лурд.

Иван КЪРЧЕВ

Франция

Католическите епископи възобновяват старата молитва към Дева Мария за страната

По повод празника Успение Богородично френските епископи приканиха католиците да отправят специална молитва към Богородица за Франция и по-специално за гражданите, жертва на икономическата криза, за управниците, семействата и младежите. Една стара инициатива, която води началото си от 1648 г., но която не е прилагана след края на Втората световна война. В интервю за Радио Ватикан монс. Бернар Подвин, говорител на френските епископи, заяви, че

„това е молитва с дълбоко значение, която е вписана в една древна духовна традиция“. Затова епископите от Франция призовават християнската общност да се завърне към нея. „Епископите са пастири на всички - посочва още монс. Подвин - и затова в момент, когато трябва да се вземат важни решения, е необходимо да се поискат духовна сила и разсъдливост за намиране на решение за проблемите.“ Как да не поверим всичко това на Мария, която е Майка Божия и

Майка на хората? Именно на нея трябва да се поверят всички тези проблеми.

„Освен реформите в обществото, които тревожат епископите - продължи говорителят, - те поверяват на молитвата преди всичко тежко засегнатите от икономическата криза. Молитвата не изключва никого. Плодът на молитвата е способността да се изслушват всички и да се говори на другите.“ Епископите, каза монс. Подвин, са разтревожени и за края на живота, и за семейст-

вото, чиято ситуация е сериозна и обезпокояваща. Затова е необходимо да се иска духовно просветление. „В универсалната молитва - завърши епископът - се молим обществото да има уважение към човека, особено когато става въпрос за живота и за по-уязвимите. Това е апел, идващ от дълбините на сърцето, духовен апел, отправен към цялото общество и който иска да обедини под благодатта на Мария всички хора.“

5

ИСТИНА
VERITAS

Брой 9 (1466)
септември 2012 г.

Интервю след концерта на Хора на момчетата от Лион на 24 юли в катедралата „Свети Йосиф“ - София, с председателя на асоциацията „Малките певци от Лион“

Моля, представете се.

Казвам се Бертран Клер Рено и съм от три години президент на „Малките певци от Лион“.

Имам пет деца, две от които пеят в хора. Докато аз пея фалшиво. Ако си отворя устата, всички ще избягат...

Как са организирани хорете при катедралата „Свети Йоан Кръстител“ в Лион?

Храмът е наследник на много дълга история. Трябва да се има предвид, че това е била първата черква във Франция и се е казвала Primatiale des Gaules (Първа на галите), „Свети Етиен“, която по-късно става катедрала „Свети Йоан Кръстител“. В Лион имаме дълга хорова традиция. В онези години още не бил създаден музикалният инструмент орган, мъжете додели често на война, а имало много деца. И те били привлечени да пеят. Школата към катедралата е основана през 799 г. от Карл Велики. През годините винаги е съществувала някаква музикална школа към Лион и катедралата - „Ла Малекантрис“. Сега имаме около 300 младежи, които пеят в четири различни формации: първата е хорът на момчетата, който чухме, един от малкото момчешки хорове във Франция, ако не и единственият; имаме и хор на момчетата - „Ла Скола“, който в момента е на турне в Ирландия; имаме смесен хор - мъже и жени, както и мъжки хор, специализиран за григорианско пеене, понеже нашето призвание е да пеем за Божия слава.

А как се финансират дейностите ви?

Средствата за бюджета се осигуряват приблизително поравно от самофинансиране - от концерти, продажби на CD, турнета и различни участия, и от субсидия - поделена също почти поравно - от епархията на Лион, от музикалната школа, от град Лион и от Генералния съвет на града.

он, от музикалната школа, от град Лион и от Генералния съвет на града.

Има ли кандидати за пее-не и приемате ли хористи нехристияни?

Децата от 7 години започват музикално обучение и голяма част от тях продължават заниманията си в школата до мутирането - когато гласът им за-

Който пее, дважд се моли

почва да се променя, т.е. 13-14-годишни. Нямаме проблеми с броя на кандидатите, желаещи да учат пеене в католическо училище. А в католическите училища във Франция има и деца некаатолици: евреи, мюсюлмани... Т.е. обстоятелството да си католик не е задължително условие, за да участваш в хора.

Как възпитавате хористите, та да осъзнаят, че пеят основно за слава Божия, и да се утвърждават във вярата?

Когато децата преминават от подготвителния хор към големия хор, те знаят, че в една неделя от месеца ще пеят на литургията в катедралата. За да се пее на литургия, не е нужно да си католик; може да си протестант или от друга деноминация, може да си също - защото не - и другояче. Имали сме случаи деца от друга конфесия, когато пораснат, да поискат да се кръстят в католическата вяра. По принцип децата в школата са придружавани по време на обучението си от свещеник. И мнозина от тях стават духовници: било свещеници, било монаси или дякони... Значи те действително осъзнават, че основната им мисия в школата не е да дават концерти, а да пеят и възпяват Божията слава.

Какво е нужно за развитието на един хор - диригент, енорист музикант, активна енорийска общност?

Да, всичко това би засилило упоритостта у малките да пеят.

Едно дете трябва да се чувства обкръжено от внимание и от няколко страни да бъде насочвано в пътя, тъй като един 10-годишен малчуган предпочита да тича след топката с приятели... Както родителите - основните възпитатели, трябва да подбутват малкия, който съвсем естествено има своите слабости и понякога гледа да избяга от хора, така и цялата общност около него трябва да го поддържа в начинанието.

Мнозина твърдят, че класическата музика намира все по-малко слушатели. Мислите ли, че с „неактуален“ жанр като църковната музика можете да привлечете повече християни?

Да, разбира се. Изкуството, а музиката е част от него - така, както живописата, скулптурата и т.н., 70% от това изкуство имат християнски корени и затова не може да се отнемат 70% от знанието у човека. Така че човек трябва да приеме, че 70% от музиката, от изкуството, е от християнски произход.

Длъжността председател избираема ли е, или някой ви назначава?

Постъпва на председателя е избираем - избира го административният съвет. Но, разбира се, председателят трябва да е в отлични отношения с кардинала на Лион, тъй като заемаме този пост, за да работим за Църквата в Лион, а не да пра-

вим някаква музика; бих казал, че музикалният директор, ръководителят на хора и председателят трябва да вървят ръка за ръка с кардинала.

Разбрах, че сте председател и на службата за приемане на поклонници в светилището на Дева Мария в Лурд. Бихте ли казали накратко колко са доброволците, платените служители и поклонници в светилището?

Има 500 платени служители в светилището и още 50 платени в службата за приемане на поклонници при Нотр Дам де Лурд, която набира и доброволците; на наше разположение са 45 000 доброволци. В Лурд има шест официални езика: френски, английски, немски, холандски, испански и италиански. Председателят на „приемащата“ служба трябва да знае да говори горе-долу тези езици. Доброволците осигуряват посрещането - в библейски смисъл - и подпомагат пребиваването на поклонниците. Тези 45 хиляди души идват средно за по една седмица годишно, за да посрещнат шест милиона поклонници, от които 800 000 са болни и инвалиди.

По време на вашето председателство има ли регистрирано чудо?

В Лурд чудото е постоянно. Това, което се вижда и което се отбелязва в медиите за телесните оздравявания - да не забравяме, че Христос е казал

„Твоята вяра те спаси“ - това са оздравяванията на тялото, които са най-видими. Но истинското чудо е оздравяването на сърцето, промяната в сърцето. И на това съм свидетел - при срещите в светилището на мъже и жени от цял свят, което си е едно постоянно чудо.

Как съвместявате двата поста, които, струва ми се, не са само представителни?

През идния февруари започвам да изпълнявам функциите си в Лурд. Очевидно е, че през следващите 18 месеца ще напусна председателския си пост при „Малките певци от Лион“, понеже не мога да върша всичко.

Какви са впечатленията ви от краткия престой в България?

Хората, които ни посрещнаха, са много симпатични. Първо се запознах с България на музикално ниво - с българските гласове на различни хорове. Преди време живях 20 години в Латинска Америка и намирам известни прилики с икономическото развитие на страната ви - напомня ми времето на икономическия подем в Южна Америка, по-специално в Бразилия. И това пожелавам сърдечно на България - добруване и работа. Защото има много неща да се градят, но ако я няма надеждата, нищо не може да се постигне. Щастлив съм, че се запознах със страната ви. И вече ще гледам с друго око българската общност в Лион, която е значителна, и ще се опитам да се свържа с тях, за да видим какво може да се направи за тях и с тях.

Марко ГЕОРГИЕВ

6 ИСТИНА VERITAS
Брой 9 (1466)
септември 2012 г.

Да осигурим заедно домашни грижи за болни и самотни възрастни хора

От смп. 1

век, с когото да разговаряш и споделяш, са чест техен спътник. Оставени сами на себе си с болката и тъгата, болните и самотните възрастни хора се превръщат в забравени хора. Хора, които постепенно угасват в един свят, за който се говори само като статистика покрай поредното преброяване.

За тези именно болни и самотни възрастни „Каритас“ реализира програма „Домашни грижи“, чрез която те получават комплексно здравно и социално обгрижване в собствените им домове, където се чувстват най-спокойни. Едновременно с това в лицето на служителите на „Каритас“ възрастните хора откриват така нужните им разбиране и човешка топлина и подкрепа.

Здравната грижа, която еки-

пите на „Каритас“ предоставят, се осъществява от медицински сестри, а в домакинската работа и предоставянето на социалните грижи се включват домашни помощници и социални работници. Комплексното обгрижване включва както медицински манипулации - инжекции, грижа за кожата, за рани, следене на жизнените показатели и прием на медикаменти, така и грижа за тялото - общо мобилизиране и раздвижване, помощ в домакинството, пазаруване, посредничество в контактите с личните лекари и други социални и здравни институции, придружаване, консултиране и т.н.

През годините „Каритас“ създава шест центъра за „Домаш-

ни грижи“, разположени в Русе, София, Белене, град Раковски, Малко Търново и Житница, като мобилните екипи предоставят комплексна здравна и социална грижа и в още 5 населени места, намиращи се в близост до посочените селища: до Малко Търново - селата Стоилово, Бяла вода, Граматиково; до Житница - селата Дуванли и Жалояново.

Благодарение на програма „Домашни грижи“ на „Каритас“ намалява необходимостта от хоспитализиране и настаняване на болните и самотните възрастни хора в специализирани институции, което често е стресиращо за тях. Едновременно с това програмата осигурява необходимото спокойствие на

възрастния човек, че изживява старините си в своя собствен дом и разчита на грижата и подкрепата на специалисти, които му помагат за подобряване и поддържане на здравословното състояние и достойно изживяване на старините.

За да осигурим комплексни (здравни и социални) домашни грижи на един възрастен човек, изцяло съобразени с неговото конкретно състояние и нужди, на месец са необходими 60 лв. Това прави възможно мобилните екипи на „Каритас“ да му предоставят необходимите грижи и брой посещения, специализирани манипулации, консумативи и консултации.

Старостта е естествена част от живота на всеки един човек. Нека с общи усилия направим така, че тя да бъде изживяна красиво и достойно!

Можете да изразите своята подкрепа, като направите дарение:

- чрез SMS с текст DMS CARITAS на номер 17 777 за всички мобилни оператори, цена 1, 20 лв. с ДДС; по посочената банкова сметка, с основание „Домашни грижи“: Райфайзенбанк София 1000, ул. „Янко Сакъзов“ 10 IBAN BG71 RZBB 9155 1060 1693 15 BIC RZBBBGSF Титуляр на сметката: „Каритас България“
- чрез интернет, като посетите сайта на организацията: <http://caritas-bg.org/>.

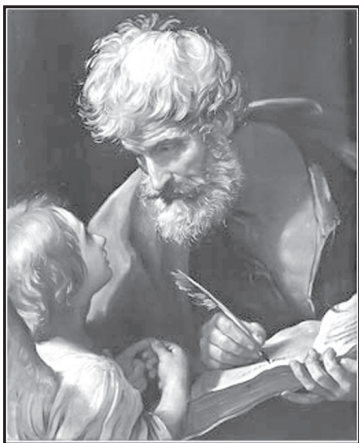
Благодарим ви!
„Каритас“

Свети апостол и евангелист Матей

На тази дата Църквата чества паметта на апостол и евангелист Матей, затова и подбраният евангелски откъс (Мат. 9, 9-13) е този за избора на Матей в групата на дванадесетте най-близки ученици Христос. Сред най-спешните дела на Царството Божие, които Исус следваше да свърши, бе несъмнено призоваването на апостолите, които трябваше да продължат божествената мисия Христова след Неговото славно Възнесение. Така и четирите Евангелия поставят този епизод още в началото на своето повествование. Друга подробност, около която също са единомислени, е типичният за Исус избор на всеки апостол - чрез трите последователни действия: мина, видя и повика. Евангелистите искат да подчертаят безвъзвратността на призоваването. Исус се спира един път при нас, за да зачете и призове да го последваме; втори път не минава, не мина повторно и при нито един от апостолите, които с радост веднага отговориха на поканата. Отговорността за приемането с вяра на призиването е оставена на неприкосновената свобода на повикания, който трябва да се реши един път завинаги.

Исус мина и видя един човек на име Матей. Еврейското име Матей е съкратено от Матаняху или Натаняху; коренът „Натан“ означава дар, а Яху е Божието име Йехова. Така преводът на Матей е дар на Бога или по-кратко Богдан. Недалеч от Капернаум, на входа на областта, Матей седеше и събираше налози за римския окупатор, удържаше мита и такси от различните стоки и дейности. Освен че работеше за поробителя езичник, над Матей тегнеше и друг грях. Събирането на налози изискваше и преброяване на данъкоплатците - нещо, което отиваше срещу Божиите права върху богоизбрания еврейски народ, който бе собственост изключително Божия (Изх. 19, 5-6). В преброяването на населението се виждаше опит за оспорване на собствеността над народа. Спом-

нете си, че ще избухнат безредици в Юдея около преброяването по заповед на кесаря Август, съпадащо с Раждането на Христос. Цар Давид, който си позволи да преброи своя народ в желанието си да изгради държава, подобна на съседните нему, бе наказан веднага от Бог с три дни чума по цялото царство и само с построяването на жертвеник на мястото, където след това ще бъде издигнат Йерусалимският храм, наказанието ще бъде прекратено. Освен че митарите бяха мразени като колаборационисти на римския окупатор, те бяха и отлъчени от синагогите, понеже извършвайки преброяване, професионално им се смяташе за нечестно. Изключването от синагогите автоматично водеше и до изключване от числото на богоизбрания народ - т.е. от спасението, обещано единствено на тях. Допирът до нечист превръщаше чистия също в ритуално нечист и така всички отбягваха митарите. Те пък не се отказваха от работата си, защото бе доходоносна не само заради процента, който събираха, но и заради възможността от неправомерното обмитяване. Така порочният кръг се затваряше и надежда за спасение за тях не се виждаше.

Исус мина, видя и повика Матей с един само глагол: следвай ме! Отговорът ще бъде ням, но непосредствен: „... и тоя стана и тръгна след Него.“ Глаголът „стана“ - на гръцки „анастас“, е същият, с който се описва Възкресението Христово - на гръцки „анаста-

зис“; в известен смисъл може да се каже, че това ставане и тръгване след Христос за Матей е като едно възкресение, като едно възвръщане към живота, наречено спасение.

От радост Матей вдига банкет, на който освен Исус с Неговите ученици ще насядат митарите и грешниците - нещо нечувано и невидяно поради преди малко изтъкнатото спазване на ритуална чистота. Всеки еврей знае, че споделянето на трапезата е нещо свещено, то говори и за общ религиозен живот, затова трапезата започва и свършва с молитва. Поради тази причина общението на трапезата изключваше грешниците като недостойни за светостта на богоизбрания народ. Който ядеше на една маса с грешници, ставаше също грешник. На скандализираните от тази обща трапеза фарисеи Исус ще отговори с цитат от книгата на пророк Осия, като им казва: „Идете и се научете що значи „милост искам, а не жертва“.

Често по пътя към светостта се случва да бъдем изпреварени от хора на вид не толкова вярващи, дори публични грешници като днешния Матей, които се оказва, че имат сърце по-голямо, чувствително и готово да следва Христос навсякъде и във всичко за разлика от нас - праведните и изпълнителните - подобни на богатия младеж, от който се очакваше повече, съдейки по потеклото и външността му. Но ето, че нашето сърце се оказва закоравяло, обръгнало от много слушане на сказки и поучения, касаещи като че ли все този, другия. Нека се спрем и замислим не чакаме ли и ние повторно минаване на Учителя, не отдалечаваме ли все в бъдещето момента на решението за промяна, момента на радикалното скъсване със стария човек в нас, с улегания и самодостатъчния. И не си ли играем в крайна сметка на хазарт с Бог, залагайки на карта вечността пред моментното доволство.

Отец Петко ВЪЛОВ

Послание на папа Бенедикт XVI до полската асоциация „Духовно осиновяване на заченато дете“

Светият отец отправи послание до участниците в 301-вия поход на поклонничеството от Варшава до светилището в Ченстохова по повод 25-ата годишнина на инициативата в защита на живота „Духовно осиновяване на заченато дете“. Става въпрос за молитвена инициатива, която продължава девет месеца, имаща намерението да защити заплашения в майчината утроба живот. Текстът на посланието бе прочетен на 15 август от архиепископа на Варшава кардинал Казимир Неч по време на литургия за поклонниците, отслужена в Богородичното светилище.

В посланието папата дава своята висока оценка за хората, ангажирани в инициативата „Духовно осиновяване на заченато дете“, които с дълбока вяра насърчават евангелските ценности на живота и на любовта в проти-

вовес на опасността от аборт и другите заплахи за живота. Папа Бенедикт XVI пожелава идеята на инициативата да прониква във все повече сърца, за да расте духовната помощ към децата, чийто живот е заплашен, както и подкрепата към двойки, затруднени в приемането на един нов живот, и към семейства, изстрадали трагедията на аборта. В 25-ата годишнина на инициативата папата изразява желанието тя да стане повод за задълбочаване на личните и общите връзки с Христос, признат във всяко заченато дете. „Духовно осиновяване на заченато дете“ се ражда през 1987 г. във Варшава по инициатива на пасторална група, свързана с поклонниците, отиващи до светилището в Ченстохова, и е разпространено в цяла Полша и в други страни по света.

Австралия Първа национална конференция за Новата евангелизация

„Коего ви говоря в тъмнина, кажете го на видело; и което чуете на ухо, разгласявайте от покривите“ - това бе темата на първата национална конференция за Новата евангелизация в град Чатсууд в Австралия „Proclaim 2012“ (9-12 август). Тя бе организирана от Епископската конференция на Католическата църква в Австралия в сътрудничество с Catholic Mission Australia и Catholic Enquiry Centre's National Office for Evangelism. Участваха повече от 450 души: млади монаси и монахини, енорийските свещеници, диоцезални и енорийски доброволци, училищни ръководители, преподаватели по вероучение.

Сред гостите бе и монс. Рино Физикела, председател на Папския съвет за Нова евангелизация, който посочи пред ва-

тиканския всекидневник „Осерваторе Романо“, че това „е много важно събитие, защото представлява първия момент на Новата евангелизация в Австралия, една много далечна от нас страна, но много важна за Католическата църква“. Централна тема на конференцията бе Новата евангелизация в енориите. „Желаем да вземем енергията, опита и ентузиазма на харизмите в движенията, участващи в Новата евангелизация, и да ги предадем в енориите“, каза Марита Уинтърс, директор на националния офис за евангелизация. Енориите, посочва интернет сайтът на католическите епископи в страната, „са общности, дарени ни от Църквата, в чието лоно може да бъде живяна католическата вяра“.

Лусари Завърши Поклонничеството на трите народа

Повече от три хиляди вярващи взеха участие в Поклонничеството на трите народа, което се състоя на 19 август в светилището Лусари - на границата между Италия, Словения и Австрия. В евхаристичното богослужение взеха участие архиепископите на Удине Бруно Мадзакато, на Гурк-Клагенфурт Алоис Шварц и на Любляна Антон Стрес, както и епископите на Челие Станислав Липовсек и на Каподистрия Юрий Бижек. Присъства и почетният архиепископ на Удине Пиетро Брело, който спирайки се на темата за Европейския съюз, заяви: „Не е достатъчно да имаме една-единствена монета или да създадем една организационна структура, за да получим дълбоко единение между народи с различни културни традиции.“ Според еписко-

па, „за да бъде обединена, Европа има нужда да намери една обща душевност, а душата е най-важната духовна част от един свят, от един народ, от един континент“. Истинското единство, продължи епископът, „може да се намери в почитта към Дева Мария и във верността към нейния син Исус“.

Религиозната инициатива в Лусари се ражда преди 30 години по предложение на тогавашния архиепископ на Удине Алфредо Батисти и е споделена веднага от архиепископите Луиджи Сустар на Любляна и Егон Капелари на Гурк-Клагенфурт, с цел да се изгради в молитвата и в единението една нова Европа, която напредваше въпреки тогавашните хиляди противоречия.

Библията - и на езика на ацтеките

Католическата църква в Мексико ще преведе Библията и някои богослужбни текстове на езика на ацтеките - науатл. Преводите ще бъдат придружени от коментари и речник, съобщава мексиканският интернет-портал El Financiero.

Монс. Фелипе Арисменди Ескивел, епископ на Сан Кристобал де лас Касас, пояснява, че в хода на семинар, посветен на езика науатл, провел се в базиликата „Дева Мария от

Гваделупа“, е била постигната договореност за създаването на специална комисия, която да координира преводите.

Към настоящия момент вече е преведена молитвата „Отче наш“. На следващия семинар ще бъдат представени преведените текстове на молитвата „Радвай се, благодатна...“, на Символа на вярата и на литургията.

С преводите са ангажирани 56 души, повечето от които са свещеници, почти всички говорещи този език.

Днес науатл говорят около милион и половина души в мексиканските щати Пуебла, Мехико, Идалго, Оахака, Веракрус и др.

По www.catholic-news.bg

Цар Соломон - руска икона

Соломон като праобраз за новозаветните писания

За мнозина днес цар Соломон е преди всичко легендарен образ. Той обаче наистина е съществувал. В Библията можем да намерим подробни сведения за него, за живота му, за дейността му, за падението и въздигането му. Освен това Светото писание съдържа и 4 книги, чието авторство е приписвано на него.

Цар Соломон е син на цар Давид, който обединява за пръв път в историята на еврейския народ дванайсетте израилеви колена в единна държава. Или както е известно, обединява двете царства Израил и Юдея.

Наследникът на Давид - Соломон, е син на Вирсавия. Той се възкачва на престола на 18-годишна възраст по заповед и още приживе на баща си. Името Соломон означава „мирен“. Пророк Натан предсказва това царуване и нарича Давидовия син Йедидия, което означава „според словото Господне“ или още „син на обещание“ - 2 Цар. 12, 25 и 1 Лев. 22, 9-10.

Соломон среща силна позиция в лицето на своя полубрат Адония и привържениците му, но успява да я ликвидира. Управлението му се запомня с редица добри и полезни за държавата му дела.¹

В конфликт с фараона Сиамун въпреки поражението (град Гезер бил опустошен от войските на фараона) Самуил успява все пак да победи, в резултат на което фараонът му дава една от дъщерите си за жена заедно с град Гезер

Цар Соломон и савската царица

като зестра. Мирният договор предвиждал ненападение на филистимския пентаполис от страна на Соломон.²

По отношение на дворцовата администрация Соломон последвал традицията, оставена от баща му, като запазил основните длъжности и въвел три нови - началник на царския дом, началник на разпоредниците и началник на данъците. С голямо доверие се ползвал пророк Натан - много от членовете на неговия род били служители в двореца. Хананейските градове на израелска територия били разпределени в 12 общини, всяка със свой разпоредник.³

Цар Соломон е останал в историята като строител на еврейския храм. Той успява да осъществи мечтата на баща си - да изгради пищен и голям храм на Йехова в столицата Йерусалим. Храмът е строен седем години, дворецът - 13, а наред с това са изградени прочутите водоеми, крепостна стена в Йерусалим, землено укрепление - милло (1 Цар. 9, 15). Тези строежи били осъществени с техническата помощ на финикийците, които са се славели като добри архитекти и висококвалифицирани работници. От Финикия се получавали и много материали за строежите - злато, кедр, кипарис, селскостопански стоки.⁴

Една от големите заслуги на цар Соломон е развитието на търговията в държавата му. Наред с Финикия той търгува с Тир, като възстановява съюза с цар Хирам, внася стоки от Египет, Арабия, Вавилон, Индия, по море търгува с Офир - доставка на продукти

и редки тропически животни, търгува и със Сева. Вероятно тъкмо договорите с тази страна го сближават с нейната владетелка - савската царица.

Предполага се, че савците са потомци на Хуш, син на Хам, син на Ной (Бит. 10, 7). В Исая 43, 3 и Пс. 72, 10 се споменава страната Савя като далечна и богата. Според старозаветните писания владенията на савската царица били между реките Нил и Астабора, дн. Атбара, а нейно вла-

дение бил и полуостров Мерое. Още Херодот описва савците като хора с необикновен ръст. Според бащата на историята този клон се заселва в Персийския залив. Страбон пък твърди, че страната Шеви има столица, която се нарича Марев. Съвременното становище за владенията на савската царица е, че те са били на територията на днешен Йемен.⁵

В Библията не се споменава името на савската царица, а в Корана е описана под името Билкис. Етиопците я знаят като Македа, а евреите фалаша в Етиопия се считат за нейни потомци.⁶

Според източните приказки савската царица - за времето си мъдра жена, чиято мъдрост по нищо не отстъпвала на Соломоновата - отишла при еврейския цар, за да си премери мъдростта с неговата. Ето с каква гатанка гостенката започнала „изпита“ на мъдрия си домакин. Савската царица довела в залата десет съвсем еднакви на външност и еднакво облечени деца. После приканила царя да отгатне кои са момчета и кои - момичета. Той наредил да разпръснат сладки лакомства в залата. Момчетата се навеждали, взимали по едно от сладките и го слагали в уста, а момичетата клякали и събирали по няколко в полите си. Последвала и втора гатанка: в залата внесли две съвършено еднакви рози, но едната от тях била из-

куствена. Какво трябвало да направи Соломон, за да разбере коя е истинската? Той веднага пуснал пчели и така разбрал истинската. Най-прочути обаче останали и до днешен ден наречените „женски“ гатанки. Първата: Какво е това - седем излизат, девет влизат, двама смесват пиетото, а един го изпива. Отговорът гласи: седем дни е менструацията, девет месеца трае бременността, гърдите на майката правят млякото и бебето го изпива - точно така отговорил Соломон. Втората е следната: Има едно ограждение с десет врати. Когато едната е отворена, другите девет са затворени. Когато деветте са отворени, едната е затворена. Какво е това? Отговорът на Соломон гласял, че ограждението е майчината утроба. Десетте врати са отворите на тялото. При нероденото дете е отворен само пълт, за да дойде то в света. Когато пълт се затваря, останалите девет врати се отварят.

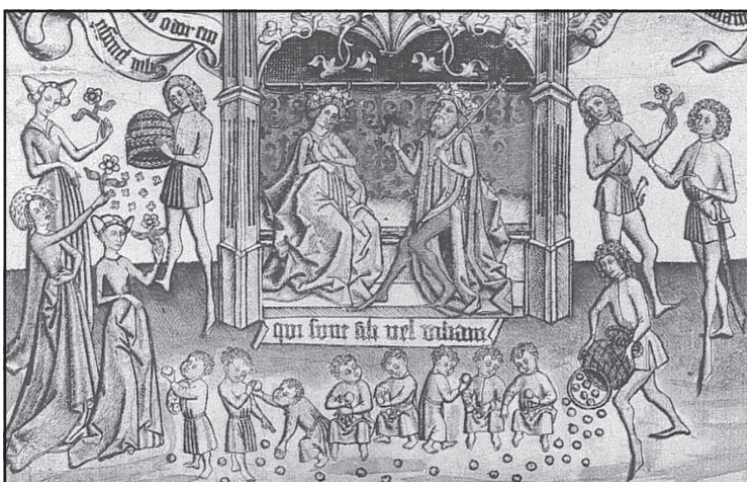
Причината за срещата на двамата умни владетели обаче не ще да е била само интелектуално състезание, а далеч по-прозаична. Соломон е търгувал с държавата Сева - оттам внасял етерични масла - и всъщност поводът за срещата им е бил сключване на търговски договор. В Библията се казва още, че царицата занесла на Соломон много и скъпи подаръци - злато, благовония и скъпоценни камъни.

Различно е отношението към савската царица при етиопците и при юдеите. Докато първите описват в свещеното си писание „Книга на славата на царете“ (XIV в.) любов между Соломон и Македа и като плод на тази любов сина им Менелик, то юдеите заклеймяват умната царица като опасна изкусителка и развратница.

Майя РАЙКОВА

(Следва)

Бележки:
1 - Български библиейски речник - фототипно издание - 1884, Цариград.
2, 3, 4 - Льомер, А. История на еврейския народ - 2003.
5, 6, 7 - В света на тайните - 2008.

Загажките на царицата

22 септември

Свети Мавриций (Мориц) и сподвижниците му

Мавриций и сподвижниците му били войници в Легио II Флавия Констанция Тебаеорум. Те произхождали от Горен Египет (Тива), където християнството отдавна било разпространено.

Войниците християни с предводителя си Мавриций отказали да принесат жертва на езическите богове. Заради това техният военачалник заповядал всеки десети да бъде убит. Но полза от наказанието нямало. Мавриций и сподвижниците му загинали между 287 и 300 г. в Агаунум в Швейцария (Сен Мориц при Мартини във Валис не бива да се смесва с курорта Сен Мориц в Граубюнднер). Рано започналата традиция за почитането на тази група християни на мястото на тяхната смърт е удостоверена още в IV в. и доказва истината на събитието.

Легионът от Тива бил от тези военни части, които император Диоклециан изпратил на изток да воюват против племето багауди. След като съимператорът Максимиан преминал Алпите, дал почивка на войската, за да си възвърне силите след трудния път. Войската лагерувала при Октодорум - отдавна установен град на Рона, на горната страна на Женевското езеро. Там по-късно се установило епископско седалище, което според сведенията датира от VI век.

Максимиан наредил войската да принесе жертва на боговете за успех на бойното оржие. В този момент легионът от Тива бил установил лагера си при Агаунум - днешния Сен Мориц, на около 3 часа от основната част. Когато императорът разбрал, че легионът не е пристигнал за жертвоприношението, заповядал неговите войници да дойдат при другата част от армията. Но легионът отказал да вземе участие в жертвоприношението. Тогава издали присъда всеки десети да бъде посечен. Ала войниците били твърди и се насър-

чавали взаимно да не се отказват от християнската си вяра. За да спасят живота си, те не били съгласни дори проформа да се откажат от християнството. Предвождащите ги Мавриций, Екзупериус и Кандид подкрепяли войниците в героическите им разсъждения.

Императорът искал да събуди у християните войници воинската им доблест и им казал, че ако изпълни присъдата, войските му ще намалеят числено и врагът ще ги победи. Мав-

риций, насърчаван от подчинените си, му отвърнал: „Ние сме твои войници, но ние сме също и божии слуги. Ние сме ти задължени във военната служба да ти се подчиняваме, обаче не можем да излъжем нашия създател Господ, който е и твой Създател, че го отхвърляме. Ти ни учиш, че трябва да се подчиняваме на всички твои заповеди, които не са против дълга ни, и трябва да отговаряме за изпълнението на нашия досегашен договор. Ние сме готови да излезем срещу враговете ти, но не можем да цапаме ръцете си с невинна кръв. Преди клетвата, която сме ти дали, сме дали клетва на нашия Бог. Би ли искал да държим на втората, а да престъпим първата? Ти искаш да накажеш всички християни, а ние всички сме такива. Ние изповядваме Бог Отец, Творец на всички неща, и Неговия Син - Христос. Ние имаме много последователи, които не се оплакват, че ще бъдат избити, и даже се радват, че ще загинат за религията си. Останалите, които са тук, не ще подведем към метеж. Ние имаме оръжие

в ръцете си, но не се стремим към съпротива, защото по-добре невинни да погинем, отколкото грешни да продължим да живеем!“

Въпреки смелите думи, от които Максимиан останал потресен, християните не били поцадени.

Днес свети Мавриций се представя в ризница и копие със знаме, застанал между войниците си. В XV и XVI век изображенията го представят прав, освен със знаме и копие още с меч и щит, използвани в оная епоха. Представян е също като тъмнокож заради потеклото си.

Множество градове и черкви, между които и епископството Магдебург, почитат светеца като патрон.

Заради длъжността, която е изпълнявал, той е обявен за закрилник на войниците и майсторите на оръжие. Покровителства също бояджиите, майсторите на витражи, шапкарите, тъкачите, лозарите, бакалите, чистачите. Помага срещу болки в ушите, обладаност от духове, подагра.

Майя ХИЛДЕГАРД

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 9 (1466)
септември 2012 г.

Прошка и помирение

Съвместно послание на Московската патриаршия и полските католически епископи

Исторически ден във Варшава под знака на помирението между Руската православна църква и Католическата църква в Полша - председателят на полската епископска конференция архиепископ Йозеф Михалик и патриархът на Москва и цяла Русия Кирил, който е за първи път на официална визита в страната, подписаха съвместен документ със заглавие „Общо послание към народите на Русия и Полша“. В текста се откроява на преден план настойчивият апел „за прошка, помирение, диалог“, за изцеление на раните от миналото и поемане по „пътя на духовното и материално обновление“.

Мир и помирение. Това са двата термина, които най-често се срещат в документа, „принес в усилията за сближаването на нашите Църкви и помирението на нашите народи“. Текстът припомня „вековната близост“ между Русия и Полша и „западното и източното християнско богатство“, повлияло за идентичността и културата на двете нации, и призовава да се поеме „по пътя на искрения диалог“, за да се изцелят раните от миналото. Грехът, човешката слабост, егоизмът, но също политическият натиск - припомня документът - водят „до взаимното отчуждаване“, „откритата враждебност, борбата между нашите два народа“ и първото последствие от това бе „разпадането на истинското християнско единение“. Разделения и разцепления, отбелязва документът, „които са против волята на Христос“. Ето защо е необходимо да се предприемат „нови усилия“ за сближаването на Църквите.

Пътят, водещ към помирение

ето и който предполага „готовността да се простят обидите и понесените несправедливости“, е „братският диалог“. Оттук и апелът, отправен към вярващите, е „да поискат прошка за обидите, несправедливостите и взаимно нанесеното зло“. Това е първата крачка за изграждането на взаимното доверие, без което е невъзможно пълното помирение. Да простиш, се чете в текста, не означава да забравиш. Паметта е „съществена част от нашата идентичност“ и тя се дължи на многобройните жертви от миналото, които дадоха живота си в преданост към Бог и родина. Ето защо „да простиш, означава да се откажеш от отмъщението и омразата“, за да се изгради едно мирно бъдеще. Познанието на историята от миналото може да помогне за откриването на „пълната истина“. Войната и тоталитаризмът - друг общ елемент на руската и полската история - взеха жертви „милиони невинни хора и спомен за това са множеството места на унищожение и гробовете, намиращи се на руска и на полска земя“. Обективното познаване на фактите, което е задължение на историците и специалистите, може да помогне в преодоляването на „отрицателните стереотипи“. Подкрепата на това, което прави възможно възвръщането на взаимното доверие, „сближава хората и помага за изграждането на мирното бъдеще на нашите народи и държави без насилие и войни“.

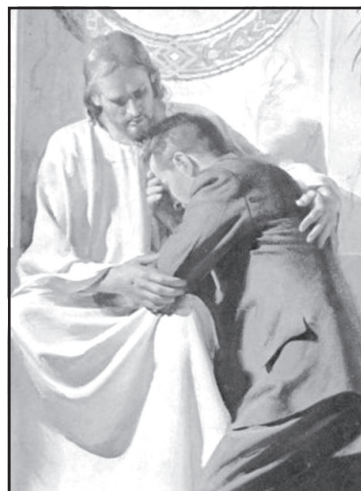
В текста се посочват и новите предизвикателства пред социалните и политическите промени на тази епоха, проплати от религиозно безразличие

и прогресивен секуларизъм. „Нека полагаме усилия - се чете в документа, - за да може социалният живот и културата на нашите народи да не бъдат лишени от основните ценности, без които не съществува едно бъдеще на дълготраен мир.“ „Желаем да засилим толерантността и преди всичко искаме да защитим основните свободи - на първо място религиозната, и правото за присъствието на религията в общественния живот“. Двете Църкви припомнят съществуващата враждебност към Христос и разобличават опитите за насърчаване на абортта и евтаназията - тежки грехове „срещу живота и срам за съвременната цивилизация“, брака между хора от един и същи пол, отхвърлянето на традиционните ценности и премахването на религиозните символи от обществената сфера. „Погрешно разбираният светски характер на обществото придобива формата на фундаментализъм, който е една от формите на атеизма.“ Текстът припомня, че семейството, базирано на стабилната връзка между един мъж и една жена, изисква почит и защита. „То е люлката на живота, гарант за социалната стабилност и знак на надежда за обществото.“

„Възкръсналият Христос е надеждата за нашите Църкви и за целия свят“ - това е заключението на документа, в който се призовава застъпничеството на Майката Божия, към която полските и руските вярващи хранят дълбока почит, за голямото дело на помирение и сближаване „на нашите Църкви и народи“.

Богословът Халик: Изповедта помага

Томас Халик (64), чешки богослов и психолог, се надява на възраждане за изповедта. Тайнството покаяние е добър начин за справяне с греха и вината, коментира Халик пред „Christ & Welt“. При това става въпрос не само за разговор, а и за свързвания с това процес на самоанализ на собствени-

те мисли и преживявания, подчертава католическият свещеник. „Нещата трябва да се назовават по име“, казва той. Същевременно отбелязва, че в публичния език липсват категорията и думата грях - например при разглеждането на скандалите, свързани с корупцията. „Грехът е станал нещо смешно“, твърди Халик, който преподава социология в Карловия университет в Прага. „Мнозина казват: „Правил съм грешки, но това не е наказуемо.“ Те не осъзнават, че не всичко, което не е наказуемо, е морално добро.“

Халик се числи към известните католически интелектуалци в Централна и Източна Европа. Той е бил близък доверник на бившия чешки президент Вацлав Хавел, както и на дългогодишния пражки архиепископ Франтишек Томашек.

По Catholic-news.bg

Великата битка в Свещената война

В началото на VIII век, през 711 г. мюсюлмани от Северна Африка, наречени маври и бербери, слизат на Гибралтар и след няколко години завладяват целия Иберийски полуостров, като основават отделни емирства. В северозападните планини на Астурия

да завладее целия полуостров. Европа се разтревожава. А на полуострова петте кралства: Арагон с Педро II, Кастилия с Алфонсо VIII, Навара със Санчо VII, Леон с Алфонсо IX и Португалия, постоянно се боричкат помежду си, за да разширят границите си.

Все пак пред надвисналата опасност кастилският крал съумява да убеди папа Иннокентий III да обяви Свещена война и кръстоносен поход срещу мюсюлманите на Иберийския полуостров. Папата призовава кралете да забравят дразгите си и да се обединят под заплахата от отлъчване. А архиепископът на Толедо Родриго Хименес де Рада тръгва да проповядва из цяла Европа и да събира доброволци за

Свещената война. Откликват кръстоносци от Италия, Франция и Германия, пристигат епископите на Нант, Нарбон и Бордо. Оглушки си правят кралете на Португалия и на Леон.

На 16 юли 1212 г. е решителната битка при село Лас Навас де Толоса (Андалусия). Сутринта войниците християни са причестени и оръжието им благословено. Срещу 70 000 християнска армия се изправят 120 000 мюсюлмани. Сражението е героично и кръваво. И само църките на края: 5000 убити християни и 90 000 убити мюсюлмани, могат да наведат вярващите на мисълта, че в битката е имало и чудодейна намеса. Логично след победата християнските воители казват химна „Тебе, Боже, хвалим...“

През 1195 г. кастилците, водени от Алфонсо VIII, понесят тежко поражение в битката при Аларкос, като кралят едвам се спасява. Но това е последната голяма мюсюлманска победа в Испания.

През 1211 г. халифът Мохамед Ал Насир събира 125-хилядна армия с намерението

Свещената война. Откликват кръстоносци от Италия, Франция и Германия, пристигат епископите на Нант, Нарбон и Бордо. Оглушки си правят кралете на Португалия и на Леон.

Петър КОЧУМОВ

Малта

Католическите епископи

в защита на живота и брачния съюз

„Ин витро оплождането (Ivf) не може да бъде оправдано морално по никакъв начин и при никакви обстоятелства. Целта не оправдава средствата“ - това е акцентът в пастирското писмо на епископите на Малта и Гозомонс. Пол Кремона и монс. Марио Греч, публикувано в началото на август със заглавие „Честването на човешкия живот“. Епископският документ е публикуван в момент, в който малтийският парламент дискутира закона за въвеждане в страната на практиката за ин-витро оплождане. В текста епископите искат от парламента бъдещият закон за ин-витро оплождането „да не бъде морално погрешен“ и да се базира на зачитането на три основни ценности:

стойността на човешкия живот от зачатие до неговата естествена смърт; стойността на брачния съюз, което изключва външен донор в оплождането, защото неговото присъствие ще наруши верността на съпрузите; и стойността на сексуалността в лоното на брака, защото „зачатието на един нов живот“ трябва да бъде „дар“, резултат от любовта между съпрузите. Католическите епископи отправят апел за закрила на ембрионите, които често „са жертвани и подложени на експерименти за раждането на едно дете“; тяхната селекция „накърнява човешкото достойнство“, а тяхното замразяване „не е приемливо решение“, защото „ембрионът, дори замразен, притежава неоспорими права“. Със замразяването на ембрионите, се посочва в документа, „човечеството създава нови сиропиталища“, а „тяхното жертване за раждането на едно дете“ е „пряко унищожаване на

един невинен човешки живот“, „съзнателен аборт“. Оттук пожеланието на епископите науката да намери решение, което, „без да заменя съпругеския акт, да помага на процесите на фертилност на съпрузите, без да злоупотребява психически и финансово с тях“. Освен това Католическата църква в Малта призовава за „сериозно и задълбочено научно изследване, насочено към причините и превенцията на стерилитета“ в оптиката на една наука, която е в служба на човечеството. Накрая епископите подчертават, че „Църквата е институция, подкрепяща живота повече от всяка друга институция по света“; тя учи, че „човешкият живот не е продукт, който може да бъде оформян, изграждан, използван и оставен настрана“, и със сила „защитава живота, поспециално когато става въпрос за най-слабите“.

10 ИСТИНА VERITAS Брой 9 (1466) септември 2012 г.